

jeg haaber ikke, at det er urimeligt eller fornærmeligt; thi jeg vil ikke fornærme det ærede Medlem, — om det skulde henregnes til nødvendig Gjærning at paalægge sin Karl at spænde for Vognen for at kjøre til Kirke. Det forekommer mig at være klart nok, at det umulig kan henregnes til det strenge Arbeide, som ikke kan paalægges om Søndagen. Naar jeg taler om „Arbeide“, saa mener jeg naturligvis kun det svære Arbeide, som Lyendet maa paatage sig om Søndagene, og som det godt kunde være fri for den Dag (O. t. Hansen: Det staar der ikke Noget om i Forslaget). Det kan der ikke komme til at staa noget om; men forøvrigt vilde jeg ønske, at det ærede Medlem med sin store Lovtyndighed kunde faae Noget sat i Stedet, som var tydeligere; men han maa være overbevist om, at det er ikke nemt at stille ad, hvad der er nødvendigt Arbeide, og hvad ikke. Det er og maa blive en Skjønssag, da man dog vel ikke i en Lov kan optegne de forskellige Navne paa Arbeidet. At der er mange andre Samfundsklasser, som staa i en lignende Stilling som Lyendet, kan ikke negtes, det indrømmer jeg; men jeg har ikke dristet mig til at gaa saa vidt og har ogsaa været bange for, at jeg ikke kunde magte at gaa saa vidt med de andre Klasser, som jeg ikke har det Kjendskab til, som jeg har til Forholdet mellem Husbonder og Lyende. Jeg tror nok, jeg tør sige, at jeg hører til dem, som har noget Kjendskab i den Henseende. Det maa være nogle slemme Husbonder, der ere paa min Egn, sagde det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd). Det er nu just ikke Tilfældet; jeg er glad ved at sige, at det ikke er Tilfældet, og jeg kan sige det samme til det ærede Medlem fra Thisted som til det ærede Medlem for Obense Amts 7de Valgkreds (H. Madsen): Vi ynde ikke de Husbonder, som kommandere deres Lyende ud til det strengeste Arbeide paa Helligdagene. Men naar Loven giver dem Ret dertil, saa har det ikke Noget at betyde, at man træder op derimod. — Jeg skal ikke forlange Debatten. Jeg har faaet Opfordring fra nogle af mine Venner om at tage mit Forslag tilbage og fra andre om ikke at tage det tilbage, det bliver altsaa en Sag, som jeg selv maa afgjøre. Men jeg kan ikke leve af Sympathi. Der er udtalt meget Godt for mit Forslag og ogsaa om min lille Person, at jeg tænker godt i denne Henseende; men kan jeg ikke faae nogen anden Understøttelse for mit Forslag end denne, saa finder jeg det rigtigst at tage det tilbage, saa har jeg dog havt Leilighed til at aflægge Bidnesbynd om, paa hvad Standpunkt jeg staa, og finder det rigtigst at staa i dette Slags Forhold. Kunne Andre komme med noget for Lyendet bedre Forslag, som kunde hurtigere og sikkrere gaa igjennem, da skal det glæde mig inderlig. Jeg har nu kastet en lille opvarmende Blød dertil, og jeg vil haabe, at den Tid vil komme, da der maa blive Mange, som faae samme

lelse og ikke blot nøies med at sige en hel Del om, hvad man vil gjøre for de Smaa, men som ogsaa ville gjøre Noget, naar det kommer til Stykket. Jeg tager altsaa mit Forslag tilbage.

Da Ingen optog det saaledes fravalbne Vædringsforslag under Nr. 2, bortfaldt det.

Ordføreren (S. A. Hansen): Angaaende Indholdet af det bekendte Cirkulære skal jeg ikke udtale mig videre. Vi have jo hørt enkelte ærede Medlemmer udtale sig kortelig derom, og de ere hver for sig komne til forskellige Fortolkninger deraf, hvilket viser, at ogsaa vore Politimestre kunne komme til forskellige Fortolkninger af de Ord: „og deslige Møder“. Jeg skal inidlertid ikke opholde mig videre herved, thi vi have jo Exempler paa, at Politimestrene have forbudt slike Møder, og naar de ikke ere bragte dertil ved Udrykkene „og deslige“, saa kunne de naturligvis være bragte dertil derved, at § 11 i Loven af 1845 netop i dette Cirkulære er dragen frem i Politimestrenes Grindring, medens man før den Tid rent havde glemt § 11. Jeg veed ogsaa meget godt, at den juridiske Afgjørelse ved en Højesteretsdom er falben ud til, at § 11 er gyldig, men — som det ogsaa blev sagt af en eret Taler — det bliver en Sag for sig, om Beskaffningen i det Hele taget kan gaa ind paa denne juridiske Betragtning eller ikke. Juridisk maa Paragrafen efter en Højesteretsdom antages at være gyldig, men hvorvidt man vil erkende, at den ogsaa med Hensyn til sin Realitet i det Hele taget er rigtig, er jo Noget, som Beskaffningen ikke saaledes lader sig foreskrive af en Højesteretsdom; man respekterer den, men det er derfor ikke sagt, at man erkjender dens Rigtighed. — I Anledning af, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg) skal jeg sige, at Udvalgets Sekretær har indbudt de ærede Medlemmer til det Møde, hvormom jeg talte. Da jeg hørte det ærede Medlems Udtalelse, spurgte jeg den ærede Sekretær derom, og han sagde, at han havde anmodet alle de Medlemmer af Udvalget, som vare tilstede, da han tilfagde til Mødet, om at møde. Der var et Par andre ærede Medlemmer, som heller ikke vare mødte i Udvalget, men det er ogsaa oplyst, at de ikke vare tilstede; jeg tror endog, at de for Diebliffet ere i deres Hjem. Men Sagen er den, at Udvalgets Hvertal var tilstede og tog den Beslutning, som foreligger i Vædringsforlagene. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 1 skal jeg gjøre de Herrer opmærksomme paa, at det er en virkelig Realitetsforskel, om der staa „Kjørsel med Arbeidsvogne“ eller „Arbeidskjørsel“, og jeg antager, at Thinget i det Hele — jeg har i alt Fald ikke hørt Nogen yttre en anden Mening — vil erkjende, at det er fuldstændig rigtigst at sætte „Arbeidskjørsel“ i Stedet for „Kjørsel med Arbeids-